

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

ЖАЙВОРОНОК СОНЕЧКОВІ ДОПОМАГАЄ

У дрімучому лісі й у глибокому яру ще лежать холодні сніги. Спить пролісок під торішнім листям. Синіє лід на ставку.

Тільки на горбах і схилах розтало, потекли струмочки. Запарувала земля, в синьому небі заграло ясне сонечко.

Вийшла з хати Маринка й побачила сіру пташку в небі. Пташка співала. Немов срібний дзвіночок на крильцях підняла, і він тремтів, тремтів.

— Мамо, що це за пташка співає? — питає Маринка маму.

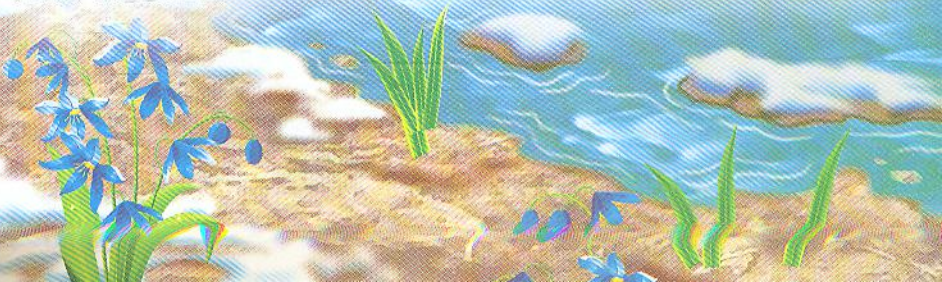
— Жайворонок, — відповідає мама.

— Чого ж він так рано прилетів? Чому так радісно співає? Ще ж сніги лежать...

— Жайворонок сонечкові допомагає, — каже мама.

— Як же він допомагає? — дивується Маринка.

— Коли жайворонок злітає в синє небо, воно стає тепліше.

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

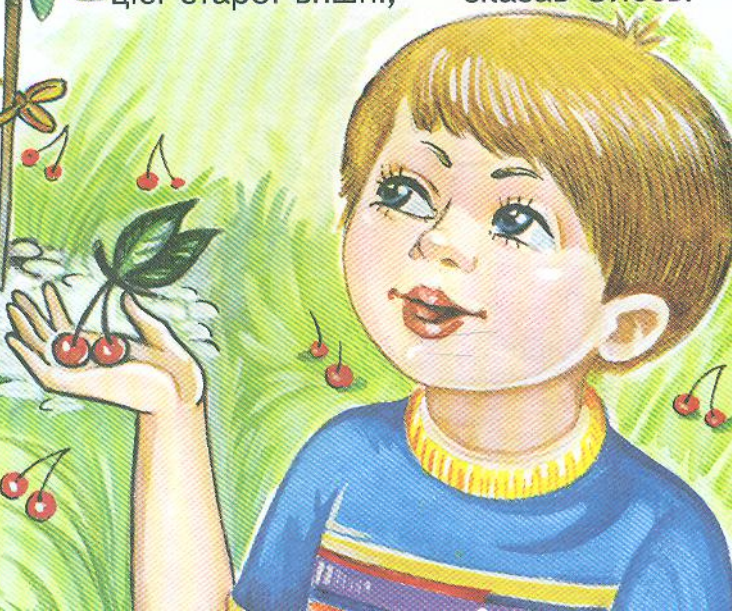
ВНУЧКА СТАРОЇ ВИШНІ

У садку росте стара вишня. Олесь побачив недалеко від неї маленьку вишеньку та й питає:

— Дідусю, де взялася ця маленька вишенька?

— З кісточки виросла, — каже дідусь.

— То це донька старої вишні? А внучка в старої вишні буде?

— Буде, Олесю, — каже дідусь. — Якщо ти викохаєш оцю маленьку вишеньку, діждешся з неї ягідок, посадиш кісточку — отоді з тієї кісточки й виросте внучка старої вишні.

Олесь задумався. У його очах дідусь побачив ласку й тривогу.

— Я вирощу, дідусю, внучку цієї старої вишні, — сказав Олесь.

Анатолій ДАВИДОВ

БЕРЕЗОВИЙ СІК

Учора Зоя Павлівна попередила дітей, щоб одяглися по-робочому, бо доведеться ліс лікувати. Дивина! Як людей лікують, усі знають, а ось як ліс... Тому й з нетерпінням чекають Михея Хомича. У лісника, як він каже, слово — золото: прийшов у призначений час. Весело оглянув дітлахів, кожну взуваночку перевірів, а тоді повів у ліс. Біля березового гайка зупинився.

- Хто з вас приходив сюди сік точити?
- Ми з татком були...
- І ми...
- І ми...

— Гаразд, — спохмурнів Михей Хомич. —
Ходімо тоді до берізок, покажу вам дещо!

Як підійшли ближче, побачили, що багато стовбурів дерев були зволожені: з отворів, кимось пробитих, збігав на землю сік.

— Немовби плачуть! — промовила гірко Зоя Павлівна.

— Зло роблять ті люди, що отак з деревами поводяться, — погладив стовбур берези лісник. — Прокрутять дірку, назбирають соку бляшанку й підуть, а берізка від того силу втрачає, на неї хвороби різні нападають, може навіть всохнути... Ну то що, будемо дерева рятувати?

— Будемо! — за всіх Тарасик озвався.

Михей Хомич повів їх у глибину гайка. Там, на дорозі, діти побачили Воронька, у віз запряженого. Наввипередки побігли до коня. А той теж упізнав їх, заіржав радісно.

На возі стояв ящик із вологою глиною. Поки діти Воронька гладили, лісник розім'яв її і аж тоді покликав помічників, роздав їм по дерев'яній дощечці, а на неї по грудці глини поклав.

— Ходімо!

Біля берези, що найдужче постраждала, показав, як треба дірки та тріщини глиною замазувати.

— Сокорух тільки почався, глина засохне і не випустить із стовбура життєдайну вологу! — пояснив.

Михей Хомич розставив дітей по рядах, і робота закипіла. Ледь встигав глину розмішувати, а Зоя Павлівна радила малятам не поспішати, підправляла їх...